

8 augustus 1961

U 9191/61 - C. 46 - P4/PS9.

FA 10094/17

Land: Italië.
Onderwerp: Toetreding van SARAGAT tot de Rooms-Katholieke Kerk.

Referenties:

Datum van waarneming: Tweede helft juli 1961.

Bron: Betrouwbaar.

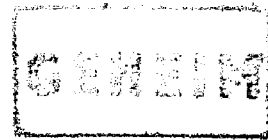
Opmerkingen:

Verzonden aan: de Minister van Buitenlandse Zaken.

GEHEIM

Aan Zijne Excellentie de Minister-President
Prof. Dr. J.E. de QUAY
Plein 1813 no. 4

's-GRAVENHAGE.

Italië

TOETREDING VAN SARAGAT TOT DE ROOMS-KATHOLIEKE KERK

SARAGAT, de leider van de sociaal-democraten, is na het overlijden van zijn echtgenote enige tijd geleden, in een geestelijke crisis geraakt, ten gevolge waarvan hij sterk nader gekomen is tot de Paus. (SARAGAT is korte tijd ambassadeur in Parijs geweest, waar hij bevriend werd met de Paus, die toen Nuntius in de Franse hoofdstad was). Reeds dadelijk na de uitverkiezing van de Paus werd SARAGAT met zijn vrouw in privé-audiëntie ontvangen; dit geschiedde nogmaals aan de vooravond van het acuut worden van de ziekte van mevrouw SARAGAT (die haar gehele leven een praktiserende katholiek was). De Paus interesseerde zich steeds voor het verloop van de ziekte en zond een speciale zegen, een kamerheer na het overlijden en ontving SARAGAT een week na de begrafenis opnieuw in een niet-gepubliceerde audiëntie (op een late avond om indiscreties te voorkomen).

Dit alles leidde tot toenadering van SARAGAT tot de kerk, die haar bekroning vond op 2 juli j.l., toen hij 's morgens om half zes in de basiliek van de H. Apostelen "de eerste communie" ontving in aanwezigheid van een zeer gering aantal vrienden en bekenden. SARAGAT is thans een praktizerend katholiek met alle kracht van overtuiging aan "bekeerlingen" eigen.

Dit feit gaat de zuiver persoonlijke sfeer uiteraard te buiten, daar het hier een politieke exponent betreft, die altijd een overtuigde marxistische socialist is geweest en wiens invloed op de binnenlandspolitieke situatie van Italië zeer groot was en is - met name sedert hij in januari 1947 op opzienbarende wij-

ze het socialistische partijcongres en de partij verliet (de scheuring van het Palazzo Barberini) om een anti-communistische sociaal-democratische partij te stichten. Ondanks dit alles heeft hij altijd - idealist en weinig praktisch als hij is - letterlijk alles in het werk gesteld om NENNI, zijn vroegere vriend en bondgenoot, van de communisten "los te weken". Dit mislukte voor de laatste maal, en men moet aannemen definitief, op het jongste socialistische partijcongres van Milaan. En bij de Kamerdebatten kortgeleden over NENNI's (uitzichtloze en politiek bijzonder domme) motie van wantrouwen was de zaak "rond". NENNI is voor het "democratische front" reddeloos verloren. Bij die Kamerdebatten ontstond een vinnige en (menselijk gezien) bijna tragische, maar even zo goed nutteloze discussie tussen SARAGAT en NENNI.

Hoe nu de verdere ontwikkeling van SARAGAT als politicus zal zijn na zijn toetreding (e.q. terugkeer) tot de kerk, valt uiteraard niet te voorzien. SARAGAT is een onevenwichtige, ongetwijfeld knappe, maar zeer-aan-humeur-onderhevige man - een theoreticus - een salon-marxist, hoewel overtuigd van al datgene dat hem momenteel bezighoudt, maar dat morgen door iets anders, ja door het tegenovergestelde kan worden vervangen. Of hij nu zijn oude oppositie, zijn inwendige afkeer en opstand ten aanzien van de zo verdeelde D.C. en zijn persoonlijke antipathie tegen FANFANI (vanwege diens autoritaire aard en onbegrensde persoonlijke ambities) zal kwijtraken of "aanpassen" moet worden afgewacht.

Tweede helft juli 1961.